

Сякашъ съ огънь я полѣха. Тя смутено наведе глава и заигра съ пръстена си.

Отъ този день, пленникътъ почна по-често да се разхожда надвечеръ изъ градинитѣ. Най-напредъ съ деспотъ Славъ, а по-късно, когато деспотътъ замина за Родопското си проныатство, излизаше и самъ. Почти винаги, той срѣщаше тамъ царица Целгуба.

Когато камбанитѣ забиеха за вечерня, царицата започваше да дебне отъ прозорцитѣ на палата. Съ затаенъ дѣхъ и горящо лице, тя чакаше да зърне високата осанка на латинеца да се разхожда между храститѣ и младитѣ дървета. Следъ това намѣташе на главата си тънко було и бързо слизаше долу. И винаги нагаждаше стѣпкитѣ си така, че пѣтътъ ѝ случайно се срѣщаше съ този на императора. Понѣкога вземаше съ себе си и Мария. Но по-често предпочиташе да бѣде сама. Будниятъ взоръ на момичето я смущаваше. Струваше ѝ се, че синитѣ му очи четатъ чакъ въ сърдцето ѝ, забелязватъ всички вълнения, които тревожатъ хубавото ѝ лице.

Когато видѣше царицата, Бодуенъ спираше почтително, покланяше се, поздравяваше и продължаваше пѣтя си заедно съ нея. Питаше я за всѣко цвѣте, всѣки предметъ — какъ се наричатъ на бѣлгарски, а следъ това самъ я учеше на названията на родния си езикъ. Целгуба го слушаше внимателно, съ примрѣло сърдце, всичко това, което Бодуенъ казваше, ѝ се струваше невѣроятно красиво, невѣроятно важно и значително. Дълбоката почитъ, съ която се отнасяше къмъ нея, я изпълняше съ неизказана гордостъ, благородството на обноскитѣ му я очароваваше, достоинството, съ което пазѣше прилично разстояние въ всичкитѣ си отношения, изпълваше сърдцето ѝ съ още по-силенъ копнежъ.

И въ ума ѝ заседна само еда мисль, само единъ страстенъ стремежъ. Да му покаже, че той не ѝ е безразличенъ, че сѣдбата му ѝ е по-близка, отколкото той си мисли, че скърбитъ му сѣ и нейни скърби, а радоститѣ нейни радости. Тя забрави достоинството си на царица и съ-